

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμὰς 11

Τιμὰται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράγμα χρυσᾷ 15.

Τιμὰται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΦΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ "ΡΑΜΠΑΓΑΣ"

Μέχρι τῆς ἑσπέρας σήμερον γίνονται δεκτὰ ψηφοδέλτια τοῦ διαγωνίσματος, εἰς δὲ τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς δημοσιευθήσεται τὸ ἀποτέλεσμα μετὰ τοῦ βραβευθησομένου ποιήματος.

— ΔΟΣ' ΤΑ 'ΠΙΣΩ! —

Ἄ δός' τα πίσω Κῶτσό μας
 Νὰ σώσης τὴν τιμὴ σου,
 Τέτοιο 'να βάρος σήκωσε
 'Απ' τὴ συνείδησί σου,
 Σ' αὐτὰ τὰ ἔρμα κτήματα
 Τοῦ φοβεροῦ Μπουλίκη
 Μον' ἀλεπουδες ταίριαζε
 Νὰ βόσκουνε καὶ λύκοι
 Τοκογλυφίας γέννημα
 Μὲ τ' ἄδικο παρμένα
 Εἶν' ἀπὸ δάκρυα λαοῦ
 Καὶ αἷμα ποτισμένα
 Κι' αὐτὸς ποῦ σοῦ τὰ 'χάρισε
 Παντοῦ 'ναι ξακουσμένος
 Ὡς Σατυρος, ὡς κυνηγὸς
 Παιδίων λυσσασμένους
 Καὶ μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ
 Καὶ τοῦ αἰσχροῦ του ρόλου
 Νωπὸν τὸ ἐπεισῦδιον
 Ἀκόμη τοῦ Φοσκόλου.
 Σὲ θέμε 'μεῖς 'περήφανο
 Τοῦ θρόνου μας καμάρι
 Στὸν τιμιό σου τὸ λαὸ
 Νὰ ξέρης μόνη χάρι

Γιὰ ὅ,τι σοῦ ἐχάρισε
 Γιὰ ὅ,τι σοῦ χάριση
 Χωρὶς κανεῖς γιὰ δῶρό του
 Νὰ σὲ κατηγορήσῃ
 Κι' ἂν ἔχωμε παράπονο
 Πικρὸ τὴ Μανωλάδα,
 'Ελπίζομ' ἀπὸ σένανε
 Μεγάλῃ τὴν 'Ελλάδα.

Κανεῖς δὲν τὸ περίμενε
 Τέτοιο μασκαραλήκι
 Νὰ μένης σὺ ὑπόχρεως
 'Στὸ Σταῦρο τὸ Μπουλίκη
 Καὶ ὅποιοι σὲ συμβούλεψαν
 'Εχθροὶ σου εἶν' ἐχθροὶ σου!
 Ἄ! Κῶτσό μας το μέλλον σου
 Τοὺς πόθους μας λυπήσου.
 Σὲ θέμε μεῖς 'περήφανο
 Μὴ, κληῖς τέτοια χάρι
 Καὶ κάθισε 'στὸν πάγκο του
 Τὸν κάθε κατεργάρη.
 Σχίσε τὸ ἄτιμο χαρτί
 Τῆς δωρεᾶς καὶ δός τα
 Δός τα νὰ πᾶν 'στο διάβολο
 'Απὸ 'κεῖ ποῦ 'ρθαν Κῶστα

Τὰ τοκογλυφοκτῆματα
Ποῦ ἔχουν ἱστορίας
Τῆς πομπιεμένης παλαιᾶς
Μπουλικοαμαρτίας
—
Ὅπου πατεῖς ἰστὸ χῶμά των
Ἀγκάθια θὰ φουτρόνουν

Θὰ σπέρνης στᾶρι καὶ παντοῦ
Οἱ φλόμοι θὰ φουντόνουν,
Γιατί ναι ἀπὸ δάκρυα
Φαρμάκι ποτισμένα
Κι' ἀπ' ὅσους τοῦ χρυστούσανε
Ἀναθεματισμένα.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ

Μπράβο Κῶτσο!
Ἔτσι σὲ θέλουμε.
Νὰ γλεντᾷς καὶ νὰ πίνης μὲ τοὺς στρατιώτας σου.
Νὰ τοὺς ὀδηγῇς εἰς τὸν χορὸν ἕως οὗτο ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ
τοὺς ὀδηγήσῃς καὶ εἰς τὴν μάχην.
Εἶσαι σωστὸς βασιλεῆς!
Καὶ γὰρ τέτοιο βκσιληᾶ συγκατανεύομεν καὶ ἡμεῖς νὰ θυ-
σιάσωμεν τὰς δημοκρατικὰς μας ἰδέας.
Διότι· τί μισοῦμεν ἐν τῷ βκσιλεῖ;
Τὸ αὐθαίρετον, τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸν λαὸν καὶ τὴν
κακὴν χρῆσιν τῶν προνομίων του.
Σὺ ὅμως φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷς τὸν λαὸν καὶ τὸν στρατὸν σου.
Καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὸν λαὸν δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι αὐθαίρε-
τος· οὐδὲ κακὴν χρῆσιν τῶν προνομίων του ἐπὶ βλάβῃ τοῦ
λαοῦ αὐτοῦ νὰ κάμῃ.
Ναί! Σὺ μᾶς ἀγαπᾷς.
Σὺ δὲν εἶσαι βασιλεῆς, ἀλλὰ πρῶτος μεταξὺ τοῦ λαοῦ
σου.
Δὲν εἶσαι ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι Ἀρχηγὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν
καὶ θάλασσαν στρατοῦ, ἀλλὰ στρατιώτης σωστὸς καὶ ἀξίος
ἀρχηγός.
Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ μᾶς γίνης τέτοιος· διότι
ἀνέπνευσας τὸν ἀέρα μας, διότι ἀνετράφης μὲ τὰς παραδό-

σεις μας καὶ ἔχεις μέσα εἰς τὰ στήθη σου καρδιά Ἑλληνική.
Ποτὲ δὲν μᾶς εἶπες ὅτι μᾶς ἔχεις στὴν καρδιά σου, καὶ
ὅμως ἡμεῖς τὸ γνωρίζομεν ὅτι μᾶς ἀγαπᾷς.

Ἔτσι σὲ θέλουμε.
Οἱ στρατιῶται ἐπαλάβωσαν μὲ σένα. Καὶ τὸ ἔθνος ὅλο
θὰ παλαθῶσῃ.

Ἐξασλούθει νὰ ᾔῃαι, οἷος τώρα.
Ἀγάπα τὸ ἔθνος, ὅπερ σὲ βλέπει ὡς Μεσσιάν.
Ἀγάπα τὸν λαόν σου ὅστις σὲ λατρεύει, καὶ τὸν στρατὸν
σου ὅστις διορᾷ εἰς σὲ τὸν τέλειον ἀρχηγόν του.
Περιφρόνει τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὸ χρῆμα.

Ἀπόφευγε τοὺς κόλακας.
Αἱ δῶρατ' μὲ τὰς ὁποίας προσπαθοῦν νὰ διαφθείρουν τὴν
ἀθῶαν σου ψυχὴν ἅς μὴ ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν διὰ σέ.

Αἱ Μανωλάδες καὶ τ' ἀνάκτορα, δι' ὧν θέλουσι νὰ ἐπι-
σύρῃσι τὴν εὐνοιάν σου τεχνῖται κόλακες ἅς μὴ σοὶ κάμουν
οὐδεμίαν ἐντύπωσιν.

Τὰ πάντα θεώρει τα ἐθνικὰ, ὡς καὶ τὴν ζωὴν σου αὐτήν.
Ἐὰν ἄλλοι τὴν ἐξουσίαν ἦτις τοῖς ἐδόθη τὴν ἐνασκούν
ὅπως κατασταθῶσι πλούσιοι, Σὺ πλοῦτέν σου θεώρει τὴν
ἀγάπην τοῦ λαοῦ σου.

Ἐὰν ἄλλοι δυνάμενοι, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, νὰ κατα-
σταθῶσιν ὠφέλιμοι εἰς τὸ ἔθνος, προτιμοῦν ἀντὶ τούτου νὰ
ἐγείρῃσιν Ἀνάκτορα καὶ νὰ καθίστανται μεγαλοκτηματῖαι,
Σὺ ὡς Ἀνάκτορὸν σου ἔχε τὸν Στρατῶνα καὶ ὡς κτῆμά σου
ὄλην τὴν Ἑλλάδα.

(18)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(18)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΣΤΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ.

Ἡ μάμμη.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1833, περὶ τὴν πέμ-
πτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ ὀγκώδης πύλη τοῦ μεγάρου
τοῦ Μαλλεμπρέ ἐστράφη ἐπὶ τῶν κλαυθμῶν αὐτῆς· στροφίγ-
γων. Ὁ νεανίας τῆς δεξιᾶς πτέρυγας, ἐπιστρέφων κατὰ τὴν
συνήθη αὐτῷ ὥραν εἶχεν ἀνεγείρει τὸ βαρὺ ρόπτρον ὅπερ ἐπα-
νέπεσε μετὰ βρέους καὶ παρατεταμένου κρότου ἐπὶ τῆς σιδη-
ρᾶς πλακῆς τοῦ.

Ἡ νεαρὰ ἀδελφὴ αὐτοῦ τὸν ἠκολούθει.

Ἀφοῦ δὲ διήλθον ἀμφότεροι, ἔλαβον ἀλλήλων τὰς χεῖ-
ρας καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ θυρωρεῖον, οὗ τὸ παράθυρον ἔκρουσεν
ἐλαφρῶς ὁ νέος. Ἦσαν ἐνδεδυμένοι, καθὼς τὸ εἶπομεν, σγε-
δὸν πενιχρῶς καὶ ὁμοιάζον ὡς ζεῦγος ἐργάτου καὶ γριζέτ-
τας.

Διὰ μέσου τῶν ὑαλωμάτων ἐφάνετο ὁ Γιάννης ὅστις κα-
θήμενος ἐπὶ σκαμνίου ἐχειρίζετο χονδρὰ σύρματα σιδήρου
ὡς ἂν ἦσαν μαλακὴ μέταλλα καὶ κατεσκεύαζε στερεὸν κιγ-
γκλίδωμα.

Ἄμα ἤκουσε τὸν κρότον ὁ Γιάννης ἔθεσε κατὰ μέρος τὸ
ἔργον του καὶ ἀφῆρσεν εὐσεβῶς τὸν μάλλινον σκουρὸν του.

— Ἐφθασα, κύριε μαρκήσιε, εἶπε.

Ὁ νέος καὶ ἡ ἀδελφὴ του δὲν ἐπερίμειναν αὐτὴν τὴν ἀ-
πάντησιν. Διήλθον τὴν αὐλὴν κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν
καὶ ἀνέβαινον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν κλίμακα τῆς
δεξιᾶς πτέρυγας.

Ὁ Γιάννης ἐξῆλθε τοῦ θυρωρείου μὲ καλάθον καὶ ἐσύ-
ριξεν ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς θύρας. Εἰς παραγγελιοδόχος ἠγέρθη
ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τοῦ γείτονος καπηλίου καὶ ἔδραμε πρὸς
τὸν καλοῦντα αὐτόν.

Ἡ μεγάλη θύρα ἔτριξε πάλιν ἐπὶ τῶν στροφίγγων αὐτῆς
καὶ ὁ παραγγελιοδόχος, χωρὶς νὰ εἴπῃ γρῦ, διηυθύνθη πρὸς
τὴν δεξιὰν πτέρυγα.

Εἰς τὸ μοναδικὸν πάτωμα τῆς πτέρυγας ταύτης, ἀριστε-

Πρὸ πάντων ἀπόφευγε τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐπιρροάς.

Τώρα πλέον εἶσαι ἀνὴρ.

Ἀκολούθει τὰς ὁρμὰς τῆς εὐγενοῦς σου καρδίας.

Μὴ λαμβάνῃς ὡς ὑποδείγματα τοὺς ἄλλους.

Οὕτω καὶ μόνον οὕτω θὰ παλαβώσῃ ἀληθῶς τὸ ἔθνος διὰ σέ, καὶ θὰ ὀρκιζώμεθα ὅλοι εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κώττου μας, καὶ θὰ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ χύσωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ αἷμα μας.

Μπράβο Κώτσο !

Ἀκολούθει τὴν ὁδὸν ἣν ἐχάραξες· ἔτσι σέ θέλομε, καὶ τέτοιοι τὸ ἔθνος σου σέ καμαρώνει.

Λογχίας.

Εἰς τὸν Διαδόχον

χορεύσαντα τὸν συρτόν

Ἄ! τώρα πῶς κ' ὁ «Ραμπαγάς» ἀνίει τὰ παλῆά του
Καὶ μὲν στιγμὴ φαντάζεται πῶς σ' ἔχει βασιλεὺς του.
Τοῦ πῆρες, Κώτσο, τὴν καρδίαν, ποῦ σ' εἶδ' ἔτσι λεβέντη
Σ' ἐκείνῳ τὸ πασχαλινὸ ἀθάνατό σου γλέντι
Ποῦ γλυκοτσιγχιζες τ' αὐγὸ, τ' αὐγὸ καὶ τὸ ποτήρι
Μὲ τὸ στρατὸ 'στῆς Πασγαλιᾶς τ' ὠραῖο παρηγύρι,

* *

Σὰν εἶδα 'κεῖνῳ τὸ συρτὸ ποῦ 'χόρευες μὲ χάρι,
Εἶπα χαρὰ σὲ 'κείνην, ποῦ τέτοιο νῆρ θὰ πάρῃ.
Κι' ἀπόρησα πῶς ἔμαθες συρτὸ μέσ' 'ς τὸ παλάτι,
Μὰ, φαίνεται τὸν ἐκλεψες μονάχα μὲ τὸ μάτι,
Κυττάζοντας καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὰ παράθυρά σου
Νὰ τοὺς σέβρουν εὐζῶνοι φρουροὶντες τὸ μπαμπά σου.

* *

Σὰν μὰς καθήσῃς τέλειος τοῦ θρόνου νοικοκύρης,
Καὶ τὸν πολεμικὸ χορὸ λεβέντικα νὰ σύρῃς.

Χοροδιδάσκαλος.

ῤῥῥ τῆς κλίμακος, εὐρίσκετο μικρὸν διαμέρισμα, ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν δωματίων, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον δὲν εἶχεν ἄλλα ἐπιπλα εἰμὴ μίαν ψιαθόπλεκτον καθέκλαν καὶ μίαν εἰκόνα. Τὸ δευτέρον εἶχε πενιγρὰν τὴν ὄψιν ἀλλ' ἦτο καθαρὸν· περιεῖχε μικρὴν κοιτίδα μετὰ χιονολευκῶν παραπετασμάτων, ἱράπεζαν ἔργοις ἐκ λευκοῦ βερνικωμένου ξύλου, καθέκλας τινάς, ἓνα σταυρὸν καὶ ἓν κάτοπτρον. Ἦτο τὸ δωματίον τῆς ἐργατίας. Εἰς τὸ ἄλλο κατῳκεῖ ὁ ἐργάτης.

Φθάσας εἰς τὸ κατώφλιον, ὅπερ ἐχώριζε τὰ δύο δωμάτια, ὁ νέος ἐπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀδελφῆς του, καὶ μειδιῶντες ἀπεχαιρετίσθησαν.

Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν θαυπευτικὰ καὶ ἀγάπης μεστά.

Ἀποῦ ἐκλείσθη μετὰ τὴν ἡ θύρα, ἔμειναν πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὡς ἂν αἱ καρδίαι αὐτῶν περιπαθῶς ὤρμησαν ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἄλλ' ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῶν ἤλλαξε. Ὁ ἐργάτης ἐκυπτε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποθαρρήσεως· τὸ κοράσιον δὲν ἐμειδία πλέον, καὶ δάκρυ ἐταλαντεύθη εἰς τὰς μακρὰς βλεφαρίδας τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Καὶ μὲν Γάστων! . . . ἐψιθύρισε.

— Καὶ μὲν Ἀγία! εἶπεν ὁ ἐργάτης τοῦ ὁποίου τὸ ὑπερμέτρω μέγα καὶ κοῖλον ὄμμα δὲν εὗρε παντάπασιν δάκρυα . . .

Εἰς τὸν Ἰδιον

Σὰν 'χάλασαν τὰ πόδια σου 'στὸ φράγκικο χορὸ,
'Αν θές, τὰ διορθώρεις.

Σῶνε μὲ τοὺς λεβένταις σου γλὰ κάμποσον καιρὸ
Νὰ συχνοξεφαντῶνγες.

Τραμπούκος.

Ἡ Μπουλίκειος Δωρεά

Ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν εἰς τὸν λαὸν τὰ τῆς δωρεᾶς κτημάτων τῷ διαδόχῳ παρὰ τοῦ γνωστοῦ Μπουλίκης, ἀλλ' οὐδεμία τῶν μεγαλοσχήμεων ἡμῶν ἐφημερίδων διηρμήνευσε τὴν ἐντύπωσιν ταύτην. Μόνος ὁ κ. Κανελλίδης, διὰ τῶν **Καιρῶν** του καὶ ὁ κ. Σακελλαριάδης διὰ τῆς **Χώρας** του, καὶ ὁ **Σύλλογος** ἐτάνυσαν τὰ τόξα των κατὰ τῆς πράξεως ταύτης, ἣν οὐκ ὀλίγον παραβιάπτεται τὸ γόητρον τοῦ ἡμετέρου διαδόχου, ὃν ὁ λαὸς θέλει μεγαλόφρονα καὶ ἀξιοπρεπῆ εἰς τὰς μετὰ τῶν μελλόντων ὑπηκόων του σχέσεις συνδεδεμένον μετ' αὐτῶν δι' αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ οὐχὶ συμφέροντος.

Ὅσῳ διὰ τὴν **Ἐπιθεώρησιν** τὴν συγχάιρομεν, διότι συμφωνεῖ μετὰ τῆς **Παλλιγενεσίας**.

Ὁ εὐθύς καὶ ἀκέραιος συνάδελφος ἡμῶν κ. Κανελλίδης ἔγραψε μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ παρρησίας ἄρθρον ἐπὶ τῆς σκανδαλώδους πλέον ὑποθέσεως ταύτης ὅπερ παρατίθεμεν δολοχληρον.

Ἡ Δωρεά

Ὁ κ. Σταῦρος Μπουλίκης, γνωστὸς Ἀθηναῖος. ἄγαμος, μεγάλην ὁμολογουμένως ἀποκτήσας ἰδιωτικὴν περιουσίαν, ἐδώρῃσε τῷ διαδόχῳ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντίνῳ δύο ἀγροτικά κτήματα, ἀξίας, ὡς λέγουσι, διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν. Τὰ κτήματα ταῦτα κεῖνται εἰς τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἔχουσι δὲ προφανῶς ἢ ἀπέδωκαν αὐτοῖς ἀξίαν. Ἀλλὰ περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν δὲν πρόκειται σήμερον. Οἱ ἡμέτεροι συνάδελφοι, ἄλλως ἀξιοίτιμοι καὶ φιλοπάτριδες, χαρμοσύνης ἀναγγελλάντες τὴν δωρεάν, βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου ἐσπευσε νὰ ἀποδεχθῇ αὐτὴν μετὰ πολλῆς προθυμίας. Τὰ δωρητήρια ἐγγράφα ἀμέσως συνετάχθησαν, καὶ ὁ μέλλων βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἐγενετο ἡδὴ, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ κ. Σταύρου.

Βαρὺ βῆμα ἤκούετο εἰς τὴν κλίμακα· ὁ Γάστων ἤνοιξεν αὐτήν.

Ὁ Γιάννης εἰσῆλθε καὶ ἀπέθεσε τὸν κάλαθόν του ἐπὶ τῆς καθέκλας.

Ἐρρίψε δὲ ἐπὶ τοῦ νέου βλέμμα λαθραῖον καὶ ἀνήσυχον, — ὁ Γάστων ἦτο πολὺ ὠχρὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἡμιανοίκτου στόματός του διήρχετο κοπιώδης ἀναπνοή.

Ὁ χωρικός κατέστειλεν ἐκφρασιν ἀφώνου ὁδύνης καὶ προσεπάθησε νὰ γελάσῃ.

— Καλὴ 'σπ'ρα σας, ἀφέντη μας, εἶπε, μοῦ φαίνεται πῶς εἰσαστε σὰν καλὰ, δόξα σοι ὁ Θεός.

— Δὲν εἶμαι χειρότερα, καλέ μου φίλε,

— Τόσῳ τὸ καλλίτερο! ἂμ' θὰ περάσῃ δὰ κι' αὐτό. Θὰ δῆτε τὴν ὑγείαν σας, πρῶτα ὁ Θεός.

Ὁ Γάστων ἔσεισε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπῆν-τησε.

Ὁ Γιάννης κατέπιε μέγαν στεναγμόν.

— Δὲν ἔχομε τύχη, ἐπανελάβε σύρων ἐξ ἐρμαρίου πλήρη οἰκοστολὴν τοῦ Μαλλιεπρέ καὶ περιβαλλόμενος αὐτὴν εὐκινήτως ἐπῆρα μίαν ὥρα ἀδεια ἀπόψε, γιὰ νὰ πάω 'στὴν ὁδὸν Βερνέλ, 'στὸ παλὸν μας σπῖτι, νὰ μάθω μὴν τύχη καὶ ...

Διεκόπη δὲ ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτοῦ ὅπως περάσῃ τὴν πε-ριχειρίδα τοῦ ἐνδύματος.

Ὁ δὲ Γάστων ὅστις ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐρμαρίου ἔλαβε πλήρη ἐνδυμασίαν ἐξ ὠραίας μαύρης ἐρέας καὶ ἐνεδύετο ἐπίσης, διέ-

ρου Μπουλίκη ιδιοκτήτης Ἀθηναῖος. Αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες ἐξαίρουσιν, ὡς ἦν ἐπόμενον, τὸ ἀξιοσημειωτὸν τοῦτο γεγονός, διακρίνουσι δὲ ἐν τούτῳ τὴν πρὸς τὸν διάδοχον θερμὴν ἀγάπην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐλπίζουσιν οὕτως τὸ παράδειγμα τοῦ δωρητοῦ θὰ εὕρῃ πολλοὺς μιμητάς!

Ἐκαστος Ἕλληνα, τὰ ἀνωτέρω μανθάνων, βεβαίως θὰ καταληφθῇ ὑπὸ βαθύτατη: θλίψει. Ἐγκαρδίων δὲ λυπούμεθα ἡμεῖς, βλέποντες ὑπεύθυνον κυβερνήτην, ἀνεχομένην δωρήματα ἐξευτελίζοντα τὴν ἀξιοπρίαν τοῦ Στέμματος. ζημιούντα δὲ σημαντικῶς τὴν δυναστείαν. Ὅσοι ἐνδιαφέρονται ἀληθῶς περὶ τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς, κήδονται δὲ τοῦ μέλλοντος τῆς δυναστείας, πρέπει νὰ λέγωσιν ἀπροκαλύπτως τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τοιαύταις ἰδίως περιστάσεσι τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ συνείδησις, τὸ καθήκον καὶ ὁ πατριωτισμός. Οἱ ἀπατῶντες ἐκ προθέσεως, κἀλύπτοντες δὲ τὰ πράγματα καὶ κακῶς διερμηνεύοντες τὸ ἐθνικὸν φρόνημα εἰσι βεβαίως οἱ χεῖριστοι ἐχθροὶ τῆς βασιλείας καὶ τῆς δυναστείας, παρασκευάζοντες διὰ τῆς πλάνης, τῶν κολακειῶν καὶ τῶν ψευδολογημάτων τὰς φοβερὰς ἐποχὰς τῶν ἐσωτερικῶν συνταράξεων.

Ἐπὶ τοιούτων λοιπὸν ἐμπνεόμενοι πεποιθήσεων, ὁρῶμεν νὰ δηλώσωμεν μετ' ἀδυστάκτου παρηγορίας, οἷον ἡ ὑπὸ τοῦ Διαδόχου ἀποδοχὴ τῆς δωρεᾶς τοῦ κ. Μπουλίκη ἐπροξένησε παρὰ τῇ λαῷ χειρίστῃ ἐντύπωσιν. Ἀπορον. τῇ ἀληθείᾳ, πῶς οἱ σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἐπέτρεψαν νὰ διαπραχθῇ ἀτόπημα τόσο ὀλέθριον. Ἡ συνείδησις καὶ τὸ καθήκον πρὸς τὴν βασιλείαν ὑπεχρέουν αὐτοὺς, ἐγκαίρως φωτίζοντες τὸν ἡγεμόνα νὰ συμβουλευσάσιν ἐπιμόνως τὴν ἀρνησιν παρομοίων δωρεῶν. Τὸ ἔθνος ἐδῶρσεν ἤδη εἰς τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου κολοσσαῖα κτήματα, ἀξίας πολλῶν δεκάδων ἑκατομμυρίων, ὥρισεν αὐτῷ ἐτήσιον χορήγημα πλούσιον, ἀνεγείρει δὲ αὐτῷ δημοσίᾳ δαπάνη μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον, δὲν ἀνέχεται δὲ τοὺς ἐξευτελισμοὺς παρομοίων ιδιωτικῶν δωρεῶν. Τί τὰ θέλει τὰ τοιαῦτα κτήματα ὁ μέλλων βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, καὶ πῶς ἀνέχονται οἱ ὑπουργοὶ τοιαύτην ταπείνωσιν τῆς Βασιλείας;

Καὶ εἰς ἀπλοῦς ἰδιώτας δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ δέχωνται δωρήματα παρ' οἰουδήποτε καὶ αὐτοὺς δὲ ὁ νόμος ἀπαγορεύει εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους νὰ δέχωνται τοιαῦτα ἄνευ ἐλέγχου δημοσίου καὶ ἀδείας κυβερνητικῆς. Πολλῷ μᾶλλον ἄρα δὲν ἐπιτρέπεται τῷ διαδόχῳ τοῦ θρόνου νὰ δέχεται δωρεὰς κτημάτων παρὰ τῶν ἰδιωτῶν, χωρὶς ἄλλως, νὰ ἐξετάζῃ τῶν κτημάτων τὴν προέλευσιν καὶ τῶν δωρητῶν τὸ ποῖόν. Παρ' οἰουδήποτε, βεβαίως δὲν δύναται νὰ δέχωνται δωρεὰς τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἐποβάλλονται, ἄλλως, εἰς ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως, χαλαρῶν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, παράγει ἠθικὰς ζημίας ἀνεπανορθώτους καὶ ὕλικας συμφοράς. Τὸ ἔθνος, ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς δημοσίας τάξεως καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐνομίας, ποθεῖ νὰ βλέπῃ τὴν δυναστείαν διηγουμένη εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς ἣν ἔβατο αὐτὴν τὸ πολίτευμα. χορηγοῦσαν δὲ πάντοτε καὶ ἐν παντὶ διδακτικὰ καὶ ἐπὶ ζῆλα παραδείγματα γενναιοφρο-

σύνης μεγαλοπρεπείας. ἀφιλοκερδείας ἐλευθεριότητος, εὐγενῶν, τέλος, αἰσθημάτων καὶ ὑψηλῶν ἀρετῶν.

Ὁ δὲ δριμύς Σακελλαριάδης ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ:

— **ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΜΕΝ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟΝ ΤΗΣ ΦΑΒΑΣ.** Ὁ γενναϊόδωρος καὶ φιλόπατρις συμπολίτης μας κ. Στ. Πουλίκης, ὅστις ὡς εἰς τὸ χθὲς καὶ προχθὲς φύλλον ἐγράψαμεν, ἐδῶρσεν εἰς τὸν διάδοχον τὸ εἰς θέσιν Περιστερίου Μποζαγλί (κ) του, εἶχεν ὁ ἄνθρωπος τὸν λογαριασμὸν του, διότι διὰ τῆς ἐλαίας τὴν ὁποῖαν προσέφερεν, ἐπιδίωξε νὰ λάβῃ ὡς ἀντάλλαγμα ἕν τουλοῦμι λάδι. Πέριξ τοῦ δωρηθέντος Περιστερίου διεκδικεῖ ὁ ἀφιλοκερδὴς ἄνθρωπος γαλάς δεκαπλασίας τοῦ Περιστερίου ἐκτάσεως, αἱ πλείσται τῶν ὁποίων μετὰ τοῦ δημοσίου. ὡς μετὰ θετικότητος μᾶς ἐπληροφόρησαν καὶ τὸ δωρηθὲν Περιστερίον, εἶναι ἐπιδίκαιον, ἐπομένως προσέφερεν αὐτὸ εἰς τὸν διάδοχον καὶ μέλλοντα βασιλέα ὅπως τὸν ἔχει ὁμόδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ διεγγάγῃ κατὰ τοῦ δημοσίου τὸν ἀγῶνα, πῶς δὲ καὶ τίνι τρόπῳ ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὸ δωρηθὲν Περιστερίον, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφερόμεθα νὰ τὸ ἐξετάσωμεν ἡμεῖς, καθήκον εἶχε νὰ τὸ μάθῃ ὁ δωρεοδόχος πρὶν ἢ ἀποδεχθῇ τὸ ἄδωρον αὐτὸ δῶρον.

Τὸ μόνον διὰ τὸ ὅποιον ἐπαινοῦμεν τοὺς περὶ τὸν διάδοχον εἶναι ἡ οὐδὲρ κεία αὐτῶν καὶ ἡ ἀρνησίς των εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν μεσιτικῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν, ἀνέρονται εἰς δραχμὰς 4 χιλιάδας, ἀμφεβάλλομεν δὲ ἐὰν τὸ τέως Μποζαγλί (κ) του κ. Πουλίκη, τὸ πρὸς τὸν διάδοχον δωρηθὲν, θὰ ἔχῃ ἀξίαν ὑπερτέραν τῆς ἀξίας τῶν μεσιτικῶν δικαιωμάτων, ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει καλὸν εἶναι ὁ νέος αὐτοῦ κύριος πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεως του, νὰ εὐλογῇ τὸ κτήμα του διὰ τελέσεως ἀγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου προεδρεύοντος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Παναρέτου.

Ἀλλὰ καθήκον ἦτο τοῦ τύπου ὅλου, ἀνεξαρτήτως πάσης κομματικῆς αὐτοῦ ἀποχρώσεως, ν' ἀποδοκιμάσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ διαδόχου ἀποδοχὴν δώρου παρ' ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου τοσάκις διεσῶρθη τὸ ὄνομα ἐπὶ πράξεσι, ἅς οὐτε ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων εἶναι δυνατόν ν' ἀκούσῃ τις, καθ' ὅσον δικάζονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

ΔΩΡΑ

Πολλοὶ μὲ δῶρα θὰ πλαχῶσουν

Κὶ ἐλευθεροὶ πολλὰ θὰ δώσουν

Κὶ ἀπὸ τῆ δούλη, λὲν, Ἑλλάδα,

Μὰ ὁλους τῶν, ὅτῃ γλιτωράδα,

Ἄρ καὶ κουτσός, ὥσῃ ἀσίχνης,

Ὅλους τοὺς πέρασ' ὁ Μπουλίκης.

Τραμποῦκος.

κοψὲ τὴν ἐνασχόλησιν ταύτην, διὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερον.

Τὸ βλέμμα τοῦ Γιάννη διηυθύνθη ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς προσώπου τοῦ νεανίου εἰς τὴν κυανὴν γλακέτταν ἥτις ἐκρέματο νῦν ἀπὸ καρφίου ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Μὰ δὲν εἶναι νὰ ραῖς ἡ καρδιά τ' ἀνθρώπου, ἐπιθύρισε, σὰν βλέπῃ αὐτὰ τὰ κουρελλόπανα σὲ κορμὶ ὅσῃ τὸ δικό σας, κύριε Μαρκήσιε !...

— Κάτι ἤθελες νὰ πῆς ! ὑπέλαβεν ὁ Γάστων μετ' ἀνυπομονησίας.

— Σωστά, ἀφέντη μου... νὰ σὰς πῶς ;... δὲν πάει ἔμπρὸς ἡ δουλειά... Ἀπόψε ἤμουν εἰς τὴν δὸδν Βερνέλ, νὰ μάθω τίποτε... Μὰ θαρρῶ πῶς ὁ διάλογός μου τὰ χαλᾷ... Ἐκεῖνος ὁ ἀγνώριστος ποῦ τρέχει τὸ κατόπι σας ἀπὸ σπῖτι τὸ σπῖτι ἤλθε πάλι !...

— Πότε αὐτό ;

— Εἶναι τώρα, ἀπάνω κάτω, ὡς τρεῖς βδομάδες . . . Καὶ ὡς καθὼς τῆς ἄλλαις βολαῖς, φάνηκε ἀπελπισμένος ποῦ πάλι δὲν σὰς βρῆκε . . . Ἀρώτησε ποῦ καθόσαστε . . . μὰ δὲν ξέρει κανένας τὸν δρόμον τοῦ Βερνέλ.

— Εἶχα δώσει τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Ἀλήθεια . . . μὰ ὅπως καὶ νᾶναι, ὁρίστε τώρα τρεῖς φοραὶς σὰς χάνει αὐτὸς ὁ κύριος . . . Καὶ ὁκτὼ χρόνια τώρα περιμένετε ἕνα ἄνθρωπον . . .

— Ποῦ δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ ! ἐπιθύρισεν ὁ νέος μετὰ τοῦ ψυχροῦ ἐκείνου τόνου τῶν μὴ ἐλπίζόντων πλέον—ἐκεῖνοι ποῦ

περιμένονται ὁκτὼ ἔτη ἢ εἶναι ἀποθαμένοι ἢ δὲν θέλουν νὰ ἔλθουν.

— Μὰ, ἀφέντη μου, ἂν ἦταν ἐκεῖνος τί λέτε ;... Εἶναι τώρα σωστά τρία χρόνια ποῦ πῆγε ἕνας καὶ ζήτησε ἑστὴν δὸδν Βαλοῖ, τὸν μακαρίτη τὸ Μαρκήσιο, ὁ Θεὸς σχωρέσει του !... Λέτε καὶ σὰς γυρεύει ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρό...

— Ναί, ἀλήθεια, ἕνας, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, τοῦ ὁποίου ὁ ὀφθαλμὸς ἐλαμψεν ἐκ μίσους εἰς τὸ βάθος τοῦ κοίλου αὐτοῦ βολοῦ, — καὶ μὰ τὸν Θεὸν θὰ κάμω τρόπον νὰ μ' εἶρῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πρὶν ἀποθάνω !... ἄλλ' αὐτὸς δὲν εἶναι σωτήρ, ἀγαπητέ μου Γιάννη... Κανεὶς ἄλλος, παρὰ τὸν ἀγνωστὸν αὐτόν, δὲν ἠρώτησε δι' ἐμέ ;

Ἡ φωνὴ τοῦ νεανίου ἔτρεμεν ἐλαφρῶς, ἐνῷ ἔκαμνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Τὸ ὄμμα τοῦ Γιάννη ἐταπεινώθη.

— ὦ ! ἀφέντη μου, ὑπέλαβε σιγηλότατα, — Ἀλλότεις εἶχε τόσῳ καλὴ καρδιά ! . . . πῶς νὰ πιστεύσω πῶς ἐξέχασε ἐκεῖνους ποῦ τόσο ἀγαποῦσε ! . . . μὰ δὲν ἤλθε . . .

— Ὁ Θεὸς νὰ τὴν κάμῃ εὐτυχὴ ! εἶπε στενάχας ὁ Γάστων, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον ἐγείνεν ὠχρότερον καὶ ἐκλινε πρὸς τὸ στῆθος του.

Ὁ Γιάννης εἶχε περιβληθῇ τὴν οἰκοστολήν.

Καὶ αὐτὸς ὁ Γάστων εἶχεν ἀλλάξει ἐνδυμασίαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐφόρει τώρα μαῦρον πανταλόνιον καὶ φρά-

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

τῆς Ἀκροπόλεως γράφων τὰς στρατιωτικὰς ἀναμνήσεις του, με ὕψος πεταχτό, ὡς πεταλούδαν, ἐλαφρόν ὡς πτίλον καὶ στυλινόν ὡς νεοστιλβωθὲν παρὰ πέρσου στυλβωτοῦ ὑπόδημα, μᾶς ἠΰφρανεν ἡλθὼς με τὰς ὥραιάς του ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν, ἀλλὰ θὰ μᾶς συγχωρήσῃ νὰ τοῦ διωρθώσωμεν ἐν λάθος του, σοβαρό, δι' οὗ μᾶς παρέστηκεν τὴν Μοῦσαν τοῦ Σουρῆ μας ψάλλουσιν ἀλλ' αὐτ' ἄλλων.

Ὁ στρατιώτης τῆς Ἀκροπόλεως παραθέτων ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ τὸ **Τραγοῦδι τοῦ φαντάρου**, κατὰ τὸν ἦχον «Ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ ἡ Μαριὼ» τοῦ ἀλλάζει τὴν πίστιν· τὸ δημοσιεύει ἡλλοιωμένον, ἡκρωτηριασμένον, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ μὴν τὸ γνωρίζῃ οὔτε ὁ πατέρας του Σουρῆς, οὔτε ἡ μάνα του Μοῦσά του, ἀφίνομεν ὅτι τοῦ λείπει καὶ ἡ ἐπιφθῆς εἰς ὅλας τὰς στροφάς. Ὑποθετομεν δὲ ἐκ τούτων καὶ εἰς τί ἄθλιον ἦχον ἐπὶ τὸ ἀμανεδικώτερον θὰ ἐστρεβλώθῃ (καθὼς ἐστρεβλώθῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ **Ραμπάγᾶ**, «Θές τὴν ἐξουσία πάντα νὰ τρυγᾷς») παρὰ τῶν ἀδόντων αὐτὸ συστρατιωτῶν του.

Ἰδοὺ τὸ ἡληθὲς καὶ ἀκέραιον τραγοῦδι, τοῦτο, ὅπερ μετ' ἄλλων ἐνεπνεύσθη ὁ ἡμέτερος Σουρῆς στρατιώτης ὢν τοῦ ἐνδεκάτου τάγματος ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1880.

Ἔβγα ἔξω, Μαργαρώ,
Ν' ἀντάρωσῃς τὸ φαντάρο
Ὡραὶς τῶρ καρτερῶ
Δυὸ φιλάκιχ νὰ σοῦ πάρω!
Τὸ χιονάτο σου λαιμὸ
Ν' ἀγκαλιάσω ἄλλο θέλω
Ἄσε τώρα τὸ θυμὸ
Γιατὶ θὰ βαρέσ' ἀπέλλο
Ἐμπρὸς παιδιὰ! τραλὰμ λαρί
Ἡ σάλπιγγα βαρεῖ.

χον, κομφότατα, λευκὸν λαιμοδέτην καὶ μεταξίνας περικνημίδας.

Δυσκόλως θὰ εὐρίσκετε εὐγενέστερον ἐξωτερικὸν ὑπὸ τὰ νέα του ἐνδύματα. Ὁ τέως ἐργάτης οὐδὲν ἐκ τῆς πτωχείας του ἐφύλαξε. — Ἀλλ' ἐτήρησε τὸ πάσχον ὕψος του. Αἱ ἰσχναὶ παρειαὶ του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ χρωματίσωσι τὴν ἀσθενικὴν ὠχρότητά των. Ἐβλεπε τὸ βραδύ πῦρ χρονίου πυρετοῦ εἰς ἐκείνους τοὺς μεγάλους καὶ ἐγκαρτεροῦντας ὀφθαλμοὺς εἰς οὐς ἡ εὐτυχία θὰ ἔθετε τόσας νεαράς ἀστραπάς.

Ὁ Γάστρων ἦτο ὥραιος. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του ὑπῆρχε γλυκεῖα ὑπερηφάνεια ἥς τὸ θέλγητρον εἴλκυε καὶ συνεκίνει. Τὸ εὐρύ του μέτωπον, με τοὺς εὐκινήτους καὶ ὡσεὶ διαφανεῖς κροτάφους, εἶχεν ὑψηλὸν χαρακτῆρα νοημοσύνης καὶ ἀγαθότητος.

Ἀλλὰ τὸ μέτωπον ἐκεῖνο, τὸ νεώτατον καὶ ἀρρυτίδωτον, εἶχε μυστηριώδη τινὰ ἀποτύπωσιν ὀδύνης καὶ δυσμοιρίας. Ἀνεγίνωσκας ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὅλον παρελθόν ἄνευ χαρᾶς καὶ οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ἡ ἐλπίς. . . .

Ἀλλ' ἡ ἀδυναμία τοῦ Γάστρωνος ὑπῆρχε μόνον εἰς τὸ πάσχον ὕψος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐλαφρόν κελίωμα τοῦ στῆθους αὐτοῦ· διότι κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ σῶμά του ἦτο ῥωμαλέον ἐν τῇ ραδινῇ χάριτι αὐτοῦ, καὶ τὰ γλαφυρά μέλη του οὐδαμῶς ἐδήλουν φύσιν ἀποβαλοῦσαν τὴν γονιμότητα αὐτῆς.

Πάρεμε ὅσῃν ἀγκαλιὰ
Μ' ἀπὸ καϊμάκι μπράτσα
Δός μου δυὸ ζεστὰ φιλιὰ
Καὶ μ' ἐπάγωσ' ἡ λινάτσα.
Τώρα, ὅπως σὲ κρατῶ,
Τοῦρκος πιά δὲν με φοβίζει
Κ' ἔχω γλέντι μοναχὸ . . .
Μὰ ἡ τρομπέττα με θερίζει!
Ἐμπρὸς παιδιὰ τραλὰμ λαρί
Ἡ σάλπιγγα βαρεῖ.

Ἐνα μῆνα τὸ πολὺ
Στὴν Ἀθήνα θε νὰ μείνω,
Ἐαδελφούλα μου καλὴ
Γιὰ τὰ Γιάννινα σ' ἀφίνω.
Ἄν μ' ἀφήσουνε γερό
Τὸ πετσί μου τὰ κανόνια,
Θὰ γυρίσω με σταυρὸ,
Θὰ σὲ πάρω με γαλόνια.
Ἐμπρὸς παιδιὰ! τραλὰμ λαρί
Ἡ σάλπιγγα βαρεῖ.

Ποιὸς τὸ ξέρει, μιὰ φορὰ,
Ἄν δὲ γείνης λοχαγίνα,
Νὰ γενῆς καὶ σὺ κυρά
Καὶ ν' ἀφήσῃς τὴν κουζίνα!
Δός μου τώρα τὸν κλεφτὲ,
Γιὰ νὰ σφίξωμε κομμάτι,
Μὲ προσμένει ντεκολτέ
Ἡ κουβέρτα στὸ κρεβάτι.
Ἐμπρὸς παιδιὰ! τραλὰμ λαρί
Ἡ σάλπιγγα βαρεῖ.

Τὸ τραγοῦδι ἐδημοσιεύθη μετ' ἄλλου εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 217 φύλλον ἡμῶν τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1880. Ἦτο τότε συνεργάτης ἡμῶν ὁ φίλος Σουρῆς, με τὸν ὁποῖον ἐπίστρατον ὄντα συνηντώμεθα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ καφείου τῆς δημαρχίας,

Ἄμα ἐπερχάθη ὁ στολισμὸς του ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Ἀγία ἤνοιξε παρευθὺς.

Καὶ ἦτο μεταμορφωμένη. — Καὶ πόσον ὥραία καὶ θελητικὴ ἦτο!

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ζηλότυπος σκούφος ἐπὶ τοῦ πλουσίου κόσμου τῶν ξανθῶν αὐτῆς μετὰ μαργαρωδῶν ἀνταυγείων τριχῶν, οὔτε ἐργατικὸν ἐπωμίδιον ἐπὶ τῶν παρβενικῶν αὐτῆς ὤμων, ὦν μία ἐλαφρὰ δαντέλλα μόλις ἐκάλυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὰς γλυκείας γραμμὰς. — Ἡ μέταξα ἀντικαθίστα τὸ πτωχικὸν ὕφασμα τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς. — Εἶχεν τὸ ἀπλοῦν ἀλλὰ γοητευτικὸν τὴν καλαισθησίαν, τὴν χάριν καὶ τὴν θαλερότητα.

Τὸ μεῖδιμα τῆς Ἀγίας τοσοῦτον ἤρμοζε πρὸς τὸν νέον τοῦτον στολισμόν! Ὑπῆρχε μετὰξὺ τοῦ ἀφελοῦς καὶ σχεδὸν παιδικοῦ γοήτρου τῆς καλλονῆς αὐτῆς τοσαύτη χαρίεσσα εὐγένεια καὶ κομφότης! Τοσοῦτω προδῆλως ἀπηττεῖτο εἰς τὸ γλυκὺ μεταξωτὸν τῆς λευκῆς ἐκείνης ἐπιδερμίδος πολῦτιμον περίβλημα!

Γριζέττα, ἐφαίνετο μετμημφισμένη, καὶ μεθ' ὅλην τὴν γαλήνιον παιδρότητα ἦν ἐτήρει πάντοτε τὸ πρόσωπόν της, σοῦ ἤρχετο νὰ λυπηθῇ ἐκεῖνα τὰ γλαφυρά μέλη προστριβόμενα ὑπὸ χονδροειδοῦς ὑφάσματος, καὶ τὰς μικράς ἐκείνας πριγκιπικὰς χεῖρας, ὦν τὸ πορφυρωθὲν ἄκρον ἐπέρα δι' ἐργατικῶν ἡμιχειροκτιῶν.

Ἦτο καὶ πάλιν ὥραία. — Ἄλλ' εἶναι ὥραιον ἐπίσης καὶ τὰ

δπου τὸν ἀνεμένομεν μετὰ τοῦ φίλου κ. Π. Τυπάλδου καὶ τοῦ ἀειμνήστου Πάνου Γιαννοπούλου, καὶ μᾶς ἔλεγε τὰ τῆς ἡμέρας ἀνδραγαθήματά του εἰς τὰ γυμνάσια, καθ' ἃ διέπρεπεν ἡ μυωπία του καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ ξεκαρδισθῶμεν εἰς τὰ γέλοια διηγούμενος τὴν μάχην τοῦ Φιλοπάππου, ἥς ἐνδόξως μετέσχε καὶ αὐτός.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΩΤΣΟ!

*Μπράβο Κώτσο! εἶς' ἀσίκης καὶ τὸν σούρνευς τὸ χορὸ
δλος λεβερτζὰ καὶ χάρι,
Καὶ μὲ τὸ στρατό σου διατ, σὰν τὸν παλαιὸ καιρὸ
μὲ κρυφὸ θωρῶ καμάρι
Νὰ χορεύης· τότε λέγω μὲ τὰ μάτλα δακρυσμένα
Πὼς θὲ νὰ ρυθῶν καμμιὰ μέρα τὰ παλὰ ἐκεῖνα χρόνλα
Νὰ βγορτζήσουνε καὶ πάλι τ' ἄρματα μας τιμημένα
Καὶ χορεύοντας νὰ ποῦμε μέσ' τῆς Πόλης τὰ σαλόνλα.*

Λογχείας.

ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Ἡ δωρεὰ τοῦ ἀναμαρτήτου κ. Σταύρου Μπουλίκη, πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, ἐξηγήθη ὑπὸ τῶν ὑπουργικῶν ἐφημερίδων ἀνευ βεβαίως τῆς ἀδείας τῆς Αὐλῆς, οὐχὶ ὡς δωρεὰ προσωπικῇ, ἀλλὰ ὡς δωρεὰ γενομένη δι' ἔθνικούς σκοπούς, καὶ προτρέπονται μάλιστα οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δημογενεῖς νὰ μιμηθῶσι τὸν κ. Μπουλίκην, καὶ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος δωρεάς των νὰ κάμνωσι πλέον διὰ τοῦ διαδόχου, διότι εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὰ χρήματα εἶνε ἀσφαλέστατα καὶ ἡ διαχείρισις αὐτῶν εἰλικρινής.

Μεγαλειτέραν ὕβριν κατὰ τοῦ Διαδόχου δὲν ἠδύναντο νὰ γράψωσιν αἱ ὑπουργικαὶ συνάδελφοι.

Οἱ ζητοῦντες τὸν διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου νὰ καταστήσωσι Τραπεζίτην, εἶναι ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους, διότι ἐὰν εἰσακουσθῶσι καὶ ἀρχίσουν αἱ δωρεαὶ, ὁ διάδοχος μας θὰ καταντήσῃ ὡς τὸν φιλάργυρον ἐκεῖνον ὅστις καθεκάστην ἐπεσκέπτετο τὸν θησαυρὸν του καὶ ἐμέτρα αὐτόν, καὶ ἐκοιμᾶτο ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ διάδοχος ἔχει ἄλλον προορισμόν, καὶ τὸ ἔθνος ἀναμένει πολλὰ παρ' αὐτοῦ. Τραπεζίτης δὲν πρέπει νὰ γείνη.

Ἄς γείνη ὁ πατὴρ του. Τὸν διάδοχον νὰ μᾶς τὸν ἀφήσουν ἡσυχον οἱ κύριοι Μπουλίκιδες καὶ Τρικούπηδες.

Πατριώτης.

ρόδον ὅπερ, πεσὼν ἐξ ἀνθοδέσμης καὶ ληφθὲν ἐκ τοῦ χώματος κοσμεῖ τυχαίως πτωχὴν κομβιοδόχην ἢ πλοῦτην τὸν ἐκ φύλλων στολισμόν του καὶ τὸ ὥραϊον στήθος τὸ χρησιμεύσαν ἀντὶ θρόνου εἰς τὴν μονήμερον αὐτοῦ βασιλείαν. . .

Ἡ Ἀγία ἦτο ἀγνὸν κοράσιον τοῦ ὁποῦ τὴν ψυχὴν αὐδέποτε ἐπέψαυσε κακὸς διαλογισμός, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγγελοι εἶναι εὐτυχεῖς διὰ τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ δοθὲν αὐτοῖς κάλλος καὶ ἡ Ἀγία ἐμειδία διότι ἔβλεπεν ἑαυτὴν τόσο εὐμορφον.

Τὸ μεῖδιμα τοῦτο ἐφώτισε τὸ μέτωπον τοῦ Γάστωνα. Ὁ ἀδελφός καὶ ἡ ἀδελφὴ ἀντήλλαξαν ἐν φίλημα. Ἡ Ἀγία ἐλησμόνησεν ἑαυτὴν διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸν Γάσωνα. Ὁ Γάστων δὲν εἶδε πλέον εἰμὴ τὴν Ἀγίαν καὶ καλὸς ἀνεμος χαρᾶς διήλθεν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ὁ Γάστων, μέινας ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, προσέβλεπεν αὐτοὺς τὸ ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Αἱ βλεφαρίδες του ἦσαν ὕψαλ...

ΑΜΙΜΗΤΟΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ὁ Στρατιώτης τῆς Ἀκροπόλεως περατῶν τὸ σκαρίφημα τοῦ Ἑλλήνος στρατιώτου ἐπιλέγει τὰ ἐξῆς θαυμάσια :

Ἦσαν ὥραϊα τὰ «στρατιῶταί μου, παλληκαρία μου, καὶ παιδιὰ τῆς καρδίας μου» τοῦ ἡμετέρου ἀνακτος ὅτε ἐνθουσιώδεις καὶ μὲ τοὺς φανούς ἀνὰ χεῖρας τόσοι στρατιῶται, συντάγματα δόλοκληρα παρηλαύνομεν ὑπὸ τὸν μαρμάρινον ἐξώστην αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ γωρικὸς, ὁ βλάχος, ὁ τσοπάνης, ὁ γεωργὸς, ὁ ξυλοσχίστης, ὅστινες μεθαύριον θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς καλύβας των δὲν θὰ μνημονεύωσι τοὺς γλυκεῖς σου λόγους, ὦ βασιλεῦ, ἀλλὰ θὰ βλασφημῶσι καὶ θὰ καταρῶνται τὰς τετραώρους ἐν ταῖς τελεταῖς φρικώδεις κοπώσεις, τὴν ἔξω τοῦ Ζαπελοῦ πυράκτωσιν ὑπὸ ἥλιον καυστηρότατον, τὴν δίψαν, τὸν ἰδρώτα, τὰ βάσανα, τὴν ἐφ' ὅπλου λόγχῃ ἐπιστροφὴν, τὴν φρικωδεστάτην λαμπαδηφορίαν, ὅτε ὀλίγου δεῖν ὀπισθεν τοῦ Λυκαβητοῦ νὰ ταφῶμεν ὅλοι ὑπὸ τὰ χῶματα τῶν ἀκατονομάστων καὶ βδελυρωτάτων ἐκείνων διόδων, ἐξ ὧν ἐξήλθομεν ρυπαροὶ, πεπραγμένοι τὰ ὧτα καὶ τοὺς ῥώθωνας ἐκ χύματος, λευκοὶ, ὡς ἡλπιτωμένοι, ὅπῃ παχυτάτου κοινορτοῦ, ἔπειτα τὰς ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἀρεως συνωστίσεις, τὰ ἀτελεῦτῃσα ποδοπατήματα, τὰς συγκρούσεις καὶ τοὺς προπηλακισμούς ἐπὶ δὲ τούτοις τὰς ἀτελευτήτους ἐπὶ ταῖς τελεταῖς προπαρασκευάς, τὰς παννυχίδας τῆς καθαριότητος, ἀντ' αὐτῶν δ' ὅλων οὐδὲ μίαν ἀδειαν, οὐδὲ ἕνα ἄμυνον, οὐδὲ τὴν παρμικρὰν ἀμνηστίαν τῶν ἡμερησίων τοῦ στρατῶνος ποινῶν! — Ἰδοὺ πῶς θὰ διηγῇται ὁ βλάχος εἰς τὴν βλάχα του τὰς ἐορτάς τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος.

«Ὁ/ι! Δὲν ἐκφράζουσι τόσο πλάτωνικῶς τὴν ἀγάπην των πρὸς τοὺς φρουροὺς τῆς πατρίδος καὶ τοὺς ὑπερασπιστάς τοῦ θρόνου οἱ Μονάρχαι.»

..

Καὶ νὰ τὰ βλέπη τις αὐτὰ, τὰ τόσον ραμπαγαδικὰ δημοσιευόμενα εἰς τὰς στήλας τῆς βασιλικωτάτης τῶν ἐφημερίδων!

Ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ἀκροπόλεως· κατορθώνει νὰ εὐχαριστῇ ὅλα τὰ γούστα. Ἀφοῦ, φαντάσθητε, εἰς τὰς στήλας αὐτῆς ὁ ἐν Λονδίῳ ἀδιάλλακτος κοινωνιστὴς Πλάτων Δρακούλης δὲν δημοσιεύει ἄλλο τι, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ὁ κόσμος ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, εἰμὴ τὸ Ἄρδην αὐτοῦ. Ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις, ὡς πρὸς τὰς ἀρχάς, τί καπρὸ φουμάρι ἢ Ἀκρόπολις φαίνεται ὅτι φουμάρι ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν. Ὁ Παληάνθρωπος τοῦλάχιστον ἔχει τὴν εἰλικρίνειαν νὰ φωνάζῃ: ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω καμμιαν ἀρχήν. Ἐν τούτοις τί δὲν περνᾷ στὸ ρωμεῖο;

ΕΙΣ ΤὸΝ ΣΤΑΥΡὸΝ ΜΠΟΥΛΙΚΗΝ

δωρήσαντα τῷ Διαδόχῳ 200,000 δρ.

Λέγε πῶς ἔγινε ἡ χάρις

γλατ' ἠθελες σταυρὸ νὰ πάρης.

Θαυμάζω τὴν πολλὴ σου ἰσχυρία

ἀνδρὸν ὑπάρχη ὀπισθοβουλία.

Ὁ υἱὸς τῆς νυκτός.

(Ἐκ τοῦ Ἀστειος)

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΕΝ ΑΙΓΙΝῃ.

Ἡ ἐπιγραφή μου μὴ σᾶς ἀπατᾷ.

Δὲν θὰ προδῶ εἰς περιγραφὴν τῆς ὥρας γῆσου, διότι οὔτε τὴν δύναμιν, τοῦ περιγράφειν κέκτημαι, οὔτε ἐλεύθερον τὸν καιρὸν ἡδυνάμην νὰ ἔχω πρὸς τοῦτο. Ἐν ἐφελκυσσε σοδάρως τὴν προσοχὴν μου καὶ τοῦτο εἶναι αἱ ἐν Αἰγίνῃ φυλακαὶ περὶ τοῦτο δὲ πρόκειται ἐπ' ὀλίγον νὰ ἐνδιατρίψω.

Ἐγνώριζον προηγουμένως τὴν θλιβεράν κατάστασιν τῶν φυλακῶν τούτων καὶ ἐξεπλάγην ἀληθῶς ἐκ τῆς βελτιώσεως τῆς ἐκτάκτου καὶ ὅλως ἀπροσδοκῆτως ἐπελθούσης, ἥτις ὀρεῖται εἰς τὸν κατὰ πάντα λόγον ἔντιμον, εὐθὺν καὶ εὐσυνείδητον ἤδη διευθυντὴν αὐτῶν κύριον Μαγγίνα. Ἀφ' ἧς εὐτυχοῦς ἡμέρας ἀέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς τύχης τῶν δυστυχῶν τούτων δεσμοτῶν, ἡ τύχη των αὕτη ἐξησφαλίσθη καὶ ἡ κακοδαιμονία ἐφυγαδεύθη ἐκ τοῦ θλιβεροῦ τούτου τῆς δυστυχίας ἐνδιαιτήματος.

Εἶναι ἀληθῶς ἀξία θαυμασμοῦ ἡ εὐσυνείδητος πρόνοια τοῦ διευθυντοῦ τούτου εἰς τακτοποίησιν ἐμερὶθ καὶ μεμελετημένην χριστιανικῶς τῶν ἀφορώντων τὴν εὐημερίαν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἂν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὴν φράσιν ταύτην δι' ἄτυχῃ πλάσματα δίδοντα δίκην τῶν ἐγκλημάτων των διὰ τοῦ μαρτυρίου. Τὸ βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον μέτρον τῆς μάστιγος ὅπερ πρὸ καιροῦ ἦτο εἰς πλήρη ἐνέργειαν ἐξέλιπε, καὶ ἀντικατεστάθη ὑπὸ ἡπιωτέρων τιμωριῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τοὺς παρεκτρέπομένους· αἱ διαίρεσεις καὶ αἱ συνεχεῖς συγκρούσεις κατέπαυσαν· ἡ ἐντὸς τῶν φυλακῶν τοκογλυφία ἥτις ἀπεστέρει τὸν ἄρτον τῶν φυλακισμένων παρέχουσα αὐτοῖς τὰ μέσα τῆς χηρτοπικρίας, αὐστηρῶς παρεμποδίσθη ὁ ἄστος οὐτινος ἡ ποιότης ἐλέγχεται αὐστηρῶς, χορηγεῖται καθ' ἐκάστην κατὰ μερίδα, καὶ τὸ δεκάλεπτον ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν ἵνα μὴ δύναται τις νὰ προπωλῇ ταῦτα καὶ μένει νῆστις κατόπιν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐπῆλθον πλειστάκις θλιβερά ἀποτελέσματα· τὰ διὰ τὴν πλῆσιν τῶν ἐνδυμάτων χορηγούμενα χρήματα διανέμονται τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς· ὁ φωτισμὸς ἀρθρῶν καὶ ἡ ἐπιτήρησις πρὸς ἀποτροπὴν πάσης καταγρήσεως καὶ πείσεως ὑπὸ τῶν ὑποδεεστέρων ὑπαλλήλων πλήρης καὶ συνετή. Διορᾷ τις τὴν ὑπαρξίν τῆς τάξεως, τῆς καθαρῆς καὶ τῆς ἐνδελεχοῦς μερίμνης καὶ συμποίας ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε δὲν ἐπεκράτει ἢ μόνον ἡ ἀταξία, ἡ ρυπαρότης, ἡ ἀφροντισία καὶ τὰ ἄγρια μίσση· καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πατρικὴν μερίμνην περὶ τῆς τύχης τῶν φυλακισμένων καὶ εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, ἐντροπᾷ ἡ ὑπέροχος χρηστότης τοῦ εὐγενεοῦς ἐκείνου γαρκατήρος κ. Μαγγίνα, εἰς οὗ τὴν μετριοφροσύνην φοδούμενος μὴ προσκρούσω παρασιωπῶ πλῆθος ἄλλων ἰδιαιτέρων ἀγαθοεργιῶν τῶν αἵτινα εὐαγγελικῶς πάντοτε προσθεῖναι ἀκρύπτῃ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀφανείας, καὶ αἵτινα ἐπηρεάζουσι λίαν τὸ ἰσχυρὸν ἀλλὰ τίμιον βελάντιόν του.

Εὐτυχεῖς οἱ δυνάμενοι κατὰ τὴν φοβεράν αὐτὴν λειψανδρίαν νὰ εὕρισκωσι τοιοῦτους ἀνδρας οὓς νὰ καθιστῶσιν ἐπόπτας καὶ ἀντιλήπτορας τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς ἐξάγνισιν τῶν ἐγκλημάτων των τιμωρηθέντων. Εὐτυχέστερα δὲ τὰ ὄντα ἐκεῖνα ἐρ' ὧν φέρεται τόσον πατρικὴ καὶ φιλόανθρωπος μερίμνα. Θέλομεν δὲ καὶ ἡμεῖς λογισθῇ εὐτυχεῖς ἐὰν αἱ ὑπὸ ἀμερολήπτου χειρὸς χαρασσόμεναι αὐταὶ γραμμαὶ, δυνηθῶσι νὰ προκαλέσωσι τὴν κυβερνητικὴν πρόνοιαν καὶ ὑπὲρ τῶν, ἐν ἄκρᾳ ἀντιθέσει μὲ τὰς ἐν Αἰγίνῃ φυλακάς, εὕρισκομένων ἐν ταῦθα ἐν μέσῳ τῆς πρωτεύουσας φυλακῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν ἐν αὐταῖς δυστυχῶν φυλακισμένων, ἐκ τῆς καταμαστιζούσης αὐτοὺς ἐλεϊνότητος, καὶ ἐκ τῆς ἐκμυζώσεως κατὰ γράμμα αὐτοὺς σπειρας μερικῶν πειναλέων καὶ μεθύσων ἀνθρώπων ἀφ' ὧν παντελῶς ἐλλείπει ἡ ἐπιτήρησις, διότι βεβαίως ἡ τοιαύτη τοῦ κ. Φανδρίδου κἄτι ἄλλο δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ ἐπιτήρησις, καὶ καταλήγοντας ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ταπεινὴν μας γνώμην περὶ τοῦ μέσου πρὸς θεραπείαν

τῆς ἀνωτέρω ἐλεϊνότητος, ὅπερ εἶναι ἡ ἐκτέλεσις τῆς καὶ ἄλλοτε ἐξενεχθείσης γνώμης παρ' ἀνδρῶν εἰδικῶν, περὶ ἀναθέσεως τῆς ἐποπτείας τῶν φυλακῶν εἰς τὴν σοβαρὰν καὶ δικαίαν τοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης κ. Γενναδίου πρόνοιαν.

Κέρβερος.

ΣΤΟΝ «ΡΑΜΠΑΓΑΝ»

Μὰ τί τραβᾷς ἡ μικραῖς

Ἀνταῖς γειτονοπούλας

Ἀροῦ τῆς ἔφεραν τρελλαῖς

Ἐστὸν Ῥαμπαγὰ σου οὐλαῖς!

(Ἐξ Ἰσθμίας)

Δ. Ξευτέρης.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Φίλτατε!

Ἐκ τῶν πολλῶν οὐρά! καὶ τῶν ζήτω, καὶ τῶν χειροκροτημάτων!... Ἄπερ ἀνέγνων ἐν τῇ «Ἐφημερίδῃ» τῆς χθὲς. ἀνεμνήσθην, τὸ κάτωθεν γεγονός. ὅπερ ἀνακοινῶ ὑμῖν· ἂν δὲ, θεωρήσῃτε τοῦτο δυνάμενον νὰ διδάξῃ τινὰ, καὶ νὰ μορφώσῃ χρίσιν, δημοσιεύσατέ το, ἄλλως ριφθῆτω εἰς τὴν Ἀχερουσίαν. ἦτοι τὴν λιμνὴν τῆς λήθης!... Ἰδοὺ δὲ αὐτό· ὅτε ὁ ῥώσος στρατηγὸς Σουβαρῶφ, κατὰ τὸ 1799 ἐξστράτευσε κατὰ τῆς Γαλλίας. καὶ ἐν Ἀδῇ τῆς Ἰταλίας ἐνίκησεν. ἔνθα, «καὶ ἐν τῇ ἐκεῖ δοθείσῃ μάχῃ, ἐφρονεύθη ὁ στρατηγὸς Ἰουβέρτος» (Iubert). οἱ Ἴταλοι ἐφώνουν αὐτῷ τότε νικητῇ ὄντι, οὐρά!... καὶ «ζήτω!... καὶ ἐχειροκροτοῦν!... ὁ νουνεχὴς στρατηγὸς εἶπε». «Σὰς ἐγνωρίζω, εἰμὶ νικητὴς, καὶ μὲ ζητωκραυγεῖτε, ἂν ἤμην ἡττημένος ἠθέλωτε μὲ γιουχαῖζει...» Ὅταν δὲ μεταβάς εἰς Ἑλβετίαν κατὰ τὴν λιμνὴν τῆς Ζυρίχης, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν Λιμάτον (Limat), ἡττήθη παρὰ τοῦ γάλλου στρατηγοῦ Μασσένα. καὶ ἐπανήρχετο ἡττημένος, τότε οἱ Ἴταλοι τὸν ἐγιουχαῖζον!... Ὁ βουλῆς ὅμως στρατηγός, ἀπὴν τῆς... «Σὰς ἐγνωρίζω, καὶ διὰ τοῦτο. οὔτε εἰς τὰ πρότερον ζήτω σας οὐδὲ καὶ σημασίαν. οὔτε εἰς τὰ νῦν εἶδω γιουχαῖσματά σας...»

Τὸ γεγονός δηλοῖ δι.

Τῇ 11 Ἀπριλίου 1889.

Ὅπως ὑμέτερος

Εἰς τῶν ἀναγνώστων Σας.

ΑΙ ΠΑΤΡΑΙ ΕΝ Τῷ «ΡΑΜΠΑΓΑ»,

Οἱ τῆς μεγάλης ἐβδομάδος ἥρωες ἐν Πάτραις εἶναι οἱ ἀγιοῦπαῖδες· εἶναι οἱ ἀληθεῖς κύριοι τῆς πόλεως· πρὸ τῶν ὁποίων ὑποχωρεῖ ἡ Κλεώπειος ἀτυνομία μας· διηρημένοι εἰς στρατόπεδα πολιορκοῦσι κυριολεκτικῶς τὰς ἐκκλησίας μας.

Ἐχοντες ἐν ταῖς τάξεσιν των καί τινας ἀρειμανίους καραγωγεῖς δοκίμους, τινας ἰχθυοπούλας καὶ ὄλους τοὺς ἀέργους ἀντάμηδες ἀσκούνται ἐκεῖ διὰ τὸν προσε/ῃ χαλκονοποῦλεμον, ἀγρίαν συμπλοκὴν λαμβάνουσιν πάντοτε χώραν κατὰ τὴν συνάντησιν δύο ἐπιταυίων.

Φαντάσθητε παῖδας ρακενδύτους, μὲ ἡνωθωμένην τὴν ἀκένιστον κόμην των καὶ σπινθηροβολοῦντας τοὺς ὀφθαλμοὺς, κρατοῦντας εἰς τὴν μίαν τῶν χειρῶν μάχαιραν παμμεγίστην, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ φοβερὸν χαλκοῦνι των μανιωδῶς κατ' ἀλλήλων ἐφορμῶντας καὶ θὰ ἔχετε μι-κράν ἰδέαν τῶν τελουμένων τὴν νύκτα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς ἐν Πάτραις.

Δὲν βλέπει τις ἐκεῖ πλέον ἢ μαχαίρας παλλομένας καὶ χαλκοῦνι ἐκσφενδονιζόμενα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ δὲν ἀκούει ἢ τὴν φοβεράν βοὴν τῶν πυροτεχνημάτων τοῦ Βατελῶ καταλλήλως εἰς πολεμικὰ ὅπλα μεταδληθέντων.

Ἐν δὲ τῇ ἀπεριγράφτῳ ταύτῃ ταραχῇ τὸ ταχὺ βῆμα τῶν ἱερῶν σπευδόντων ν' ἀπομακρυνθῶσι μετὰ τοῦ ἐπιταφίου των ἀπὸ τοῦ δαιμονιῶντος ἐκείνου σμήνους. Ὁ Οὐγκὼ δὲν θὰ ἔγραφεν ἴσως τοὺς περὶ πυρίτιδος περιφήμες ὑπολογισμοὺς του, ἐὰν ἐγνώριζεν διὰ περὶ τὰς ἐξακοσίας ὀκάδας καταναλισκούντων οἱ πτωχότεροι τῶν ἱατρῶν παῖδες διὰ τὰ χαλκοῦνιά των.

Οἱ δὲ κλητῆρες τέκνα τοῦ λαοῦ καὶ αὐτοὶ ἀναμνησκόμενοι φαίνεται τῆς παιδικῆς των ἡλικίας οὐδὲ σκέπτονται καὶ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν φοβεράν ταύτην συμπλοκὴν, ἥς τὰ θύματα κατὰ δεκάδας μετροῦν-

ται τὴν ἐπομένην ἐντὸς τῶν ὀχτῶν εἰς τῶν ὁποίων τὴν ὑγρασίαν ζητοῦσιν ὀλίγον ὄρσον βαλσαμώδη διὰ τὰς πληγὰς τῶν οἱ Ἀχιλλεῖς τῆς νυκτὸς ταύτης.

Ὁ τὰ τῆς ἀστυνομίας μας διευθύνων κ. Κλεώπας, ἀσχολούμενος εἰς τὴν καταδίωξιν παντὸς τολμώστου νὰ ᾄδῃ τὸ οὐκ οἶδα διὰ τί, τοσοῦτον τὰς μουσικὰς τοῦ ἴνας διεγείρον ἄτμα τὰ μουτζουρούμ, δὲν ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ σκεφθῇ ἐπ' ὀλίγον καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν, οἵτινες κινδυνεύουσιν ἀνὰ πᾶν βῆμα νὰ καῶσιν ὡς τὸν Ἰουδαν τοῦ ἀγ. Ἀνδρέου.

Ἄλλ' ἂν οὗτος μᾶς ἀφήνῃ εἰς τὴν τύχην μας, τὸν ἀφήνομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν λυσσάντων ἀγιοπαίδων ἀναφανδὸν κηρυσσόντων «θὰ τὸν κάψωμεν τὸν Κλεώπαν».

Καὶ ἐν διὰ τὴν «Ἀκρόπολιν». Εἰς μίαν τῶν ἀπωτέρων τῆς πόλεώς μας συνοικιῶν Μαγδαληνὴ τις μετανοήσασα καὶ ἥδη διατελοῦσα ὑπὸ τὴν συζυγίῃν προστασίαν τοῦρκου κουρέως, θερμῇ φαίνεται τῶν ἰδεῶν τοῦ Robida ὁπαδὸς, παρακάθηται τακτικῶς μετὰ τοῦ συζύγου της ἐν τινι πλησίον ἐκεῖ, οἰνοπωλεῖψ μέχρι τῆς 11ης τῆς νυκτὸς, ροφίωσα μακαρίως τὸν ἀφρίζοντα οἶνον της καὶ χαριέντως συζητοῦσα μετὰ τῶν ἄλλων θαμνῶν περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων καὶ πότε περὶ τῆς πρόδου τῆς γυναικὸς, εἰς ἣν, ὡς λέγει, τὰ μάλα συντείνει καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» μετὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ τὰ συγχαρητήριά μας καὶ εἰς τὰς τρεῖς. Τὴν συνιστῶμεν εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν», ἂν τυχὸν ἔχῃ ἀνταποκριτοῦ ἢ συνεργάτου ἑλλειψιν.

Καὶ ἐν διὰ τοὺς Ταβουλαριστὰς Ἀθηναίους. Ὁ θίασος Ταβουλάρη μετὰ ἐνεῖδα παριστάσεων ἐν Ζακύνθῳ ἐγκαθιδρύεται εἰς τὸ θεατράκι τῆς Ὀμονοίας καὶ καθ' ἃ πιστεύουσιν ἐν τοῖς θεατρικοῖς κύκλοις «μ' ἐν ἄνδρα», ὀλιγώτερον, ἀποχωροῦντος τοῦ κ. Παντοπούλου. Καλὴν διασχέδασιν.

7 Ἀπριλίου 1889.

Μὲ γνωρίζεις.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΡΕΒΑ

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ραμππαγᾶ.

Ἡ χθελινὴ «Ἀκρόπολις» περιγράφουσα τὰ τῆς πανηγύρεως παρὰ τὸ Θησεῖον, «στῆς τριανταδυὸ κολῶναις, καθὼς λέγει ὁ λαὸς, μὲ εἰρωνεύεται καὶ μὲ σκώπτει λέγουσα ὅτι παρίστανται τὸν Σωκράτην μὲ λευκὴν γενειάδα κατεσκευασμένην ἐκ τοῦ προχείρου μὲ μισθὸν βραμδακι, περιτετυλιγμένην εἰς εὐρείαν ὀδὸν καὶ ὅτι οἱ παριστάνοντες τοὺς μαθητὰς μου ἦσαν μοσχομάχαι δεκα ἢ δώδεκα ἐτῶν κτλ

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ συνειθισμένα ψεύδη, ἀπὸ τὰς συνειθισμένας ὑπερβολὰς τοῦ φύλλου τούτου, διότι ἐγὼ καὶ δι' ἐμαυτὸν καὶ διὰ τοὺς μετ' ἐμοῦ παραστήσαντας ἐφρόντισα νὰ γείνουν τὰ πάντα ἀξιοπρεπῶς ἐνοικιάσας φενάκας παρὰ τοῦ κ. Στίντ, οἱ δὲ ὑποκρινόμενοι τοὺς μαθητὰς δὲν ἦσαν μάχαι ἀλλ' ἐντιμοὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἐτῶν. Πῶς ὅμως νὰ πιστεύσῃ κανεὶς τὸ ἀκριβὲς τῆς περιγραφῆς τοῦ γράφοντος ἐν τῇ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ. ἀφοῦ καὶ τὸν Θεοδοσίου τὸν ἐξέλαβεν ὡς τὸν Κρίτωνα, ἐνῷ ἦτο ἀπλούστατος ὁ δεισμοφύλαξ τοῦ Σωκράτους;

Παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως δημοσιεύσῃτε τὴν διάψευσιν ταύτην, κ. συντάκτα, εἰμὶ ὅλως ὑμέτερος

Γρέβας ὁ ὀπωροπώλης.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Πασχαλινὰ δῶρα.—Εἰς τοὺς θεράποντας τῆς αὐλῆς, τοὺς ἔχοντας οἰκογενεῖας ἐδόθη 2 1)2 ὀκάδες κρέας. Τί οἰκονομία, κάμνει αὐτὸς ὁ ἐπιμελητὴς τῶν Ἀνακτόρων κ. Θών! Ἐξάπαντος θὰ φέρῃ τὸ ἰσοζύγιον. Τί ἐκόστιζεν ἀπὸ τὰ ἐν Τατοῖῳ πόμνια τοῦ Βασιλέως, νὰ δοθῇ εἰς τοὺς αὐλικούς θεράποντας ἀνὰ εἰς ἄμνός;

Βασιλικὰ ἄρνια.—Μεταξὺ τῶν πωλούντων ἄμνους ἦσαν καὶ τινες ποιμένες, φωνάζοντες, «ἐλάτε καὶ ἂν' ἐδῶ, ἔχουμε ἄρνια τοῦ Βασιλέως.» Ἄλλ' οἱ νοήμονες ἀγορασταὶ δὲν προσήρχοντο, διότι τὰ πωλούμενα ὡς βασιλικὰ ἄρνια, δὲν ἔφερον ἐπ' αὐτῶν τὴν Βούλα τοῦ Βασιλέως.

Ἰδιαίτερα βοηθήματα — ἀριθ. 1,062

Αὐλικοῦ σπιρουνάτου ἐκδίκησις.—Βοηθήματα ἐκ τοῦ ἀνακτορικοῦ Ταμείου ἐδόθησαν καὶ εἰς οἰκογενεῖας τινὰς καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, πιεζομένας ὁμως ὑπὸ οἰκονομικῶν

κῶν δυσχερειῶν. Μία ἀπὸ τὰς βοηθούμενας, ἔπεσεν εἰς τὴν μὴ-νιν ἐνὸς αὐλικοῦ σπιρουνάτου ἰσχυροῦ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις οὗτος λοιπὸν διατάσσει νὰ μὴ δοθῇ αὐτῇ βοήθημα. Ἡ διαταγὴ τοῦ ἐξετελέσθη, διότι, ὡς μᾶς εἶπεν ἡ παραπονουμένη, ἐφώνησαν κατὰ πρῶτον ὅλαις ἐκείναις ποῦ ἐγείαλεζαν καὶ τοὺς ἔδωκαν παχέα βοηθήματα 50 καὶ 100 δραχ. κατόπιν ἐφώνησαν καὶ αὐτὴν καὶ τῆς εἶπον ὅτι ἐσώθησαν τὰ χρήματα διὰ τὰ ἰδιαίτερα βοηθήματα.

Τώρα τί ἀγορίας ἔχει αὐτὸς ὁ αὐλικὸς κατὰ τοῦ ἀριθμ. 1062 θὰ μάθωμεν, καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσωμεν ὅλα.

Οἱ Κελέβιοι εὐτυχέστεροι ἡμῶν.—Ὁ βασιλεὺς τῆς Κελέβης εἶναι ὑποχρεωμένος, πλὴν τῶν γυναικῶν, οὐδὲν ἄλλο νὰ διατηρῇ ἐν τῷ παλατίῳ ὡς ἴδιον αὐτοῦ κτῆμα, ἀλλὰ νὰ λαμβάνῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ἡμερησίαν τροφὴν του ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης ἐκ τῶν δημοσίων ἀποθηκῶν, διὰ νὰ ᾔῃαι οὕτω ἀπηλλαγμένος παντὸς πειρασμοῦ πρὸς ἀδικίαν καὶ θησαυριτμόν καὶ ἐν δεδομένῃ περιστάσει δυστυχίας τῆς χώρας νὰ ὑρίσταιται καὶ αὐτὸς τὰ ἐπακόλουθα. Πιστεύουσι προσέτι οἱ Κελέβιοι ὅτι οὕτως ἐκλείπει ριζὴν πᾶν παράδειγμα ἀνόμου ἐπιθυμίας, ἐξ ἧς προέρχονται ὅλα τὰ δεινὰ, οἷον ληστεῖαι, φόνοι, ἀπάται καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄς τ' ἀκούει μιὰ ψυχὴ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Τὸν κ. Τρικούπην τὸν συγχαίρομεν, διότι τῇ πρωτοβουλίᾳ του ἐγένετο ὁ διορισμὸς ὡς ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης Ριζάρη καὶ συμβούλου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου Σχολῆς τοῦ ἀκουράστου εἰς πᾶσαν οὐλανθρωπικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἀγαπητοῦ τοῖς πᾶσι κ. Νικ. Δεικτάκη.

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ ΚΑΙ ΛΥΚΟΥ ΔΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΚΩΔΕ

ὑπὸ Ε. Σ. ΛΥΚΟΥ ΔΗ

Ἐξεδόθη κομψότατος ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου μετὰ σπουδαιωτάτων προλεγομένων τοῦ εὐρυμαθοῦς κ. Λυκούδη καὶ πλήθους σημειώσεων τοῦ αὐτοῦ ὡν ἀποβαίνει χρησιμωτάτη ἢ συμβολή. Εἶναι ἔργον πολλῆς μελέτης καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ἑλληνοφίλου. Μετὰ τούτου ἔχομεν μέχρι τοῦδε δύο ὁραίους τόμους τῆς Νομικῆς Βιβλιοθήκης, δι' ἧς τὸν πρῶτον (τὸ Σύνταγμα) εἰργάσθη ὁ ἐν δημοκρατικῷ φρονήματι ἀδελφὸς ἡμῶν κ. Φιλάρετος. Παρὰ τοιαύτης ξυνωρίδος συνεργατῶν βεβαίως ἀνεμνομένῃ τι καλὸν, ἀμφοτέρω δὲ ὑπερέβησαν τὰς προσδοκίας ἡμῶν.

Συγχαίρομεν ἀμφοτέρους, καθὼς καὶ τῷ φιλοκάλῳ ἐκδότῃ ἀπὸ καρδίας.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ο «ΠΛΑΤΥΝΟΣ»

Τὸ ἐν τῇ ῥωμαντικῇ Κηφισίᾳ Ξενοδοχεῖον τοῦτο διευθυνομένον παρὰ τῶν ἀδελφῶν Θωμᾶ καὶ Φιλίππου Ροδίου κεῖται εἰς τὴν ὁραιοτέραν θέσιν, ἔχον ἀπὸ τοῦ ἐξώστου αὐτοῦ θαυμασίαν θέαν. Ἡ φιλόκαλος διεύθυνσις αὐτοῦ βασιζομένη ἐπὶ τῆς πολλῆς καταναλώσεως εἰσέγαγε τὴν εὐθηνίαν εἰς τὰς τιμὰς, τηροῦσα τὴν καλὴν ποιότητα ὡς πρὸς τὰ φαγητὰ, καὶ θαριότητα μεγάλην εἰς τὰ δωμάτια καὶ περιποιήσιν ἑκτακτον.

Ἀρκεῖ ἀπαξ μόνον νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦτο καὶ γίνεσθε τακτικὸς αὐτοῦ πελάτης. Διὰ τῆς εὐθηνίας αὐτοῦ ἔχει πλέον καὶ ὁ λαὸς τὸ Ξενοδοχεῖόν του εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν Κηφισίαν.

Ἡ διεύθυνσις δέγεται παραγγελίας διὰ γεύματα, εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐξω τοῦ Ξενοδοχείου.